

visning. Dette med Hensyn til Hospitals-taksterne er en Anvisning *ud* af Kassen, det er helt sikkert.

Det ærede Medlem Hr. Stauning var paa et enkelt Punkt — det var kønt at høre — ganske uskyldig. Det er vi ellers ikke herinde i Rigsdagen; Rigsdagsmænd og Uskyldighed har ikke saa meget med hinanden at gøre, dertil har vi lidt for meget med Livets mange forskellige Retninger at gøre. Det ærede Medlem var fuldkommen uskyldig, den Gang der var Tale om, at der var nogen, som havde angrebet Landbrugerne: det havde han ikke set det allermindste til, det var noget, der var gaaet ham ganske forbi, og han kunde slet ikke tænke sig, hvor det skulde være sket. Og han talte paa en saadan Maade, at jeg sagde til mig selv: Manden tror vistnok paa, hvad han selv siger — om end jeg havde lidt ondt ved at tænke, at det var Tilfældet. For at det ærede Medlem Hr. Stauning ikke skal være i Forlegenhed med at lede efter Steder, hvor saadanne Angreb er rettet, skal jeg nævne, at der i „Social-Demokraten“ for ikke længere siden end i Slutningen af September Maaned stod: „Skal Agrarerne fremdeles have Lov til at flaa os, og skal de øvrige Samfundsklasser, ene med Undtagelse af Arbejderklassen, have Frihed til Udbygning?“ „Skal de fremdeles have Lov til at flaa os!“ Det er den Forretning, de har haft med at gøre i lang Tid, skal den fortsættes ud i Fremtiden? Jeg ved ikke, hvordan man skal være indrettet, hvis man ikke finder, at disse Ord har ligesom lidt af en Angrebsklang. Jeg kan ikke høre andet, end at det ikke er lutter Venskabsforsikringer, der klinger derigennem, mig forekommer det, at det lyder mere som et Angrebssignal.

Og det gjorde da ogsaa en stor Del af det ærede Medlems Tale. Han stillede op for os, at vi skulde være forsigtige, thi ingen vidste, hvad den kommende Vinter kunde bringe. Der er naturligvis ingen som ved, hvad Fremtiden skjuler for os, især i saadanne Tider som vi lever i. Ogsaa det ærede Medlem og hans Parti kan have Anledning til at tænke lidt paa Fremtiden; for det er slet ikke sikkert, der kommer saa gode Kaar, hvis det ærede Medlems Syner bliver til Virkelighed. En Ting er at sætte de store Bevægelser i Gang fra Folkedybet, en anden Ting er at standse dem. Det er ikke saa sikkert, at det ærede Medlem kan standse disse Bevægelser, selv om han maaske kan sætte dem i Gang. Hvad der kan komme ud af den Slags Ting, er det vist bedst at tie stille om. Jeg har altid forundret mig over, at Kejsere og Konger stundom har Lyst til

Krig, jeg synes hele Historien viser, at man vel ved, hvordan det ser ud, naar det første Skud løsnes, men der er ingen, der ved, hvordan det kommer til at se ud, inden den sidste Salve er affyret.

Jeg har nu en lille Bemærkning at gøre, som neppe vil blive vel optaget; men det maa jeg se at finde mig i. Jeg kan ikke se rettere, end at vi er kommet lovlig langt ind under Tvangsstyret. Vi taler saa kønt om Frihed, og vor Grundlov af 1915 har ogsaa kønne Ord om Frihed. Men den eneste Frihed, man mangen Gang har, er Friheden til at betale. Den har vi endnu, og det er altid et Held, at vi ikke har faaet den sidste Rest sat over Styr. Ellers møder vi Organisation alle Vegne. Jeg talte i Gaar med en Læge, som sagde, at han fik nu saa meget pr. Patient, saa han havde kun een. Det var jo ikke for mange. Jeg haaber, at det kun er i Øjeblikket, han kun har een Patient, for ellers ser det galt ud baade for Patient og Læge. Men Kærnepunktet er dette, at det snart er blevet saa dyrt, saa Folk betænker sig, før de sender Bud efter en Læge. Man lægger sig ganske simpelt til Sengs, naar man bliver syg, og holder Diæt og tænker, at saa har man gjort det meste af, hvad en Læge vilde foreskrive, og i Regelen kommer man sig saa. Det er kommet saa vidt, at Folk siger til sig selv: Lad os prøve de gamle Husraad; og det viser sig, at disse stundom bestaar Prøven helt godt.

Saaledes gaar det paa alle Punkter, Søllerød Kirkegaard i berømmelig Ihukommelse. Jeg kender denne Sag forholdsvis nøje, jeg var vist den første, der drog den frem. Havearkitekten tilbød at gøre Arbejdet, jeg tror, for 13 000 Kr.; han fik det gjort for 9 000 Kr. og havde altsaa haft en ganske pæn Fortjeneste. Men saa viser det sig, at han ikke havde holdt sig sin Organisations Pristabel efterrettelig: efter den skulde han nemlig have forlangt 16 000 Kr. Skæbnen vilde imidlertid, at selve Formanden for Organisationen heller ikke havde overholdt Priskuranten, han var heller ikke naaet saa højt op, saa det maa jo have været en god Priskurant. Det mærkelige er imidlertid, at ogsaa den almindelige borgerlige Lov gav denne Havearkitekt Uret. — Jeg kender flere lignende Eksempler, men skal ikke trætte Tinget med dem. Dette her er offentligt, og det er altsaa afgjort ved Dom. Jeg ved ikke, hvordan det skal ende, for jeg tror, at jo mere den Slags Ting bliver kendt, desto mere dræbes Foretagsomhedsdriften i Befolkningen.